

РЕШЕНИЕ

№ 4830

гр. София, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 11.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **6275** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.44, ал.8, изр.4 във вр.с чл.46а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във вр.с чл.145 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Х. М. Х. И., гражданин на С., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], срещу Заповед рег.№ 5364з-1341/22.06.2022 г., издадена "за" Директора на дирекция "Миграция" в МВР, с която е продължено е принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ при дирекция "Миграция" с 5 месеца и 7 дни, считано от 29.06.2022 г., до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка "експулсиране", "отнемане правото на пребиваване в Република България" и "забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС", но не по-късно от 06.12.2022 г.

В жалбата са изложени доводи, че оспорената заповед е издадена в противоречие със законовите разпоредби. Жалбоподателят счита, че административният акт е издаден без да са налице уредените в закона фактически предпоставки за неговото издаване. Излага възражения за това, че актът не съответства на целта на закона, като в тази връзка се позовава на практиката на СЕС. Твърди, че не е отказвал съдействие на административния орган. От Съда се иска да отмени заповедта. В с.з. жалбоподателят се явява лично и с процесуалния си представител адв.П., назначена по реда на Закона за правната помощ, която поддържа жалбата и моли за отмяна на заповедта. Не претендира разноски.

Ответникът – Директорът на дирекция "Миграция" в МВР, чрез процесуалните си

представители юк.П. и юк.Т. оспорва жалбата и иска от Съда да отхвърли същата. Не претендира юрисконсултско възнаграждение. Депозира писмени бележки с подробни съображения.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед УРИ 4069ОЧ-25/30.01.2021 г. на Началника на ГПУ-Малко Т. на Х. М. Х. И. е наложена принудителна административна мярка "връщане до трета страна" (л.16).

Със Заповед УРИ 4069ОЧ-26/30.01.2021 г. на Началника на ГПУ-Малко Т. чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ (л.17). За първи път чужденецът е бил принудително настанен в СДВНЧ за времето от 30.01.2021 г. до 22.02.2021 г. във връзка с организиране изпълнението на указаната ПАМ по чл.41, т.1 ЗЧРБ. Чужденецът е освободен и предаден на ДАБ-МС във връзка с образувано производство за международна закрила по реда на ЗУБ.

Със Заповед рег.№ 3-1481/25.06.2021 г. на Председателя на ДА "Национална сигурност" (л.15) на чужденеца е наложена ПАМ "експулсиране", "отнемане правото на пребиваване в Република България" и "забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС" (л.15). От ДАНС постъпи информация, че същата е влязла в сила. Със заповедта е разпоредено ПАМ "експулсиране" да бъде изпълнена в Република Турция.

Със Заповед рег.№ 3-1482/25.06.2021 г. на Председателя на ДА "Национална сигурност" чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ (л.14). Чужденецът е бил принудително настанен в СДВНЧ за времето от 30.01.2021 г. до 22.02.2021 г. във връзка с организиране изпълнението на указаната ПАМ по чл.41, т.1 ЗЧРБ. От ДАНС постъпи информация, че същата е влязла в сила.

Със Заповед рег.№ 5364з-2661/22.12.2021 г. на Директора на дирекция "Миграция" в МВР, с която е продължено е принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ при дирекция "Миграция" с 6 месеца, считано от 29.12.2022 г.

Общият престой на чужденеца в СДВНЧ е 375 дни – справка л.61.

С декларация за доброволно завръщане рег.№ 2011/22.07.2021 г. по описа на дирекция експулсиране "Миграция" Х. И. е декларирал желанието си да бъде експулсиран до Република Турция.

От представените с преписката докладни записки, съставени от полицейски инспектори при дирекция "Миграция" в МВР (л.23, л.24, л.25, л.30, л.33, л.36, л.39, л.42/, се установява, че с чужденеца многократно са провеждани беседи, при които той категорично е заявил, че не желае да се върне доброволно в страната си по произход - С..

С Решение № 1614/03.06.2021 г. на Зам.-Председателя на Държавната агенция за бежанците (л.88) на жалбоподателя е предоставен хуманитарен статут. С Решение № 3701/29.10.2021 г. на Председателя на ДАБ (л.90) така предоставеният хуманитарен статут е отнет. Това решение е обжалвано пред АССГ, като е образувано адм.дело № 12090/2021 г., което към момента е висящо.

С предложение рег.№ 5364з-13027/22.06.2022 г. (л.8) от Началник отдел П.-ДМ до Директора на дирекция "Миграция" е предложено срокът на принудителното настаняване в СДВНЧ на Х. М. Х. И. да бъде продължен с 5 месеца и 7 дни, считано от 29.06.2022 г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него

ПАМ, но не по-късно от 06.12.2022 г. Посочено е, че във връзка с изпълнението на наложените със Заповед № 3-1481/25.06.2021 г. ПАМ "експулсиране", "отнемане правото на пребиваване в Република България" и "забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС", експулсирането следва да бъде изпълнено в Република Турция. Жалбоподателят категорично не желае да бъде експулсиран до страната си по произход. Цитирано е писмо рег.№ 3282р-17403/03.08.2021 г. на ГДПП, с което дирекция "Миграция" в МВР е уведомена, че от 01.10.2017 г., споразумението за реадмисия ЕС - Турция е трябвало да влезе в сила, включително чл.4 и чл.6 (обратно приемане на граждани на трети страни), тъй като вече е изтекъл предвиденият в чл. 24 тригодишен гратисен период от влизане в сила на споразумението на 01.10.2014 г. Република Турция категорично е заявила, че няма да го спазва до уреждане на въпроса с визовата либерализация по отношение на своите граждани. Към момента на запитването, турските власти са заявили, че споразумението между ЕС и Турция за обратно приемане на незаконно пребиваващи лица се прилага единствено по отношение на връщането на собствени граждани и за съгласуване между компетентните органи на двете държави на молби за операции по транзитно преминаване по въздух, суша или море за граждани на трети страни или граждани на ЕС. Изложено е също, че наложената спрямо жалбоподателя ПАМ не е била изпълнена, поради факта, че чужденецът не разполага със сирийски паспорт, както и че такъв няма как да бъде издаден, поради нежеланието му да се яви лично в посолството на С.. Личното явяване е съществено изискване, поставено от консулския отдел при посолството на Сирийската Арабска Република. Съгласно практиката, породена от Нота № 086/MOFA/10.05.2021 г., национални паспорти се издават само на тези сирийски граждани, които изрично заявят желание за доброволно завръщане, изразяващо се в явяване в консулски отдел, съпроводено с представяне на изтекъл сирийски паспорт, сирийска лична карта или акт за раждане. Посочено е, че спрямо чужденеца не могат да бъдат приложени алтернативните мерки по чл.44, ал.5 , т.1-3 ЗЧРБ, тъй като в дирекция "Миграция" не са постъпвали декларации от български гражданин, които да гарантират осигуряването на жилище и финансова издръжка на Х. И. по време на престоя му в България, както и искане за замяна на заповедта за принудителното му настаняване с ежеседмично явяване в териториална структура на МВР по местопребиваване. Посочено е, че е налице опасност чужденецът да се укрие, което съгласно чл.44, ал.6 ЗЧРБ се явява основание за продължаване на принудителното настаняване. Изразено е становище, че съществува разумна възможност за изпълнение на наложената ПАМ.

С оспорената в настоящото производство Заповед рег.№ 5364з-1341/22.06.2022 г., издадена "за" Директора на дирекция "Миграция" в МВР, с която е продължено е принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ при дирекция "Миграция" с 5 месеца и 7 дни, считано от 29.06.2022 г., до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка "експулсиране", "отнемане правото на пребиваване в Република България" и "забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС", но не по-късно от 06.12.2022 г. Органът се е позовал на мотивите, изложени в предложението рег. № 5364з-13027/22.06.2022 г. и е приел, че независимо от положените усилия, изпълнението на ПАМ ще продължи по-дълго, поради наличието на отказ от съдействие на чужденеца пред компетентните органи.

Жалбоподателят е запознат със заповедта на език, който владее (л.7).

В с.з. проведено на 08.07.2022 г. по реда на чл.76 ГПК жалбоподателят направи изявление, в което заяви, че не знае защо е в СДВНЧ-Б., а има хуманитарен статут. Подал е молба за закрила и след време му е отнет хуманитарният статут. Заяви, че в СДВНЧ-Б. има сирийски документ за самоличност - семейна книжка, където са вписани имената на членовете на семейството му. Преди около 7-8 месеца с него е воден разговор дали иска да се върне в С.. Изтъкна, че не може да се върне, избягал е от там, защото е противник на системата там. От ДАБ е поискал закрила, защото е избягал от С., затова му е даден хуманитарен статут. Моли да бъде пуснат от СДВНЧ. По делото се приеха следните писмени доказателства: от ответника се представиха доказателства за компетентността на издателя на заповедта: за отсъствие на Директора на дирекция "Миграция" в МВР на 22.06.2022 г. и Заповед рег.№ 5364з-1250/16.06.2022 г. за оправомощаване на Зам.-Директора на дирекция "Миграция" в МВР да изпълнява правомощията на титуляра (л.62, л.64), справка за общия престой на чужденеца в СДВНЧ (л.61); от АССГ постъпи заверен препис от Решение № 1158 от 24.02.2022 г. по адм.дело № 318/2022 г. (л.58); от ДАБ постъпиха доказателства за предоставен и впоследствие отнет хуманитарен статут на жалбоподателя (л.86); от Директора на СДВНЧ Б. постъпи информация, че Х. М. Х. И. не притежава никакви документи; от ДАНС постъпи доклад № Т-6-2985/25.06.2021 г. относно жалбоподателя, цитиран в Заповед № 3-1481/25.06.2021 г. за налагане на ПАМ "експулсиране", и в Заповед № 3-1482/25.06.2021 г. за настаняване на чужденеца в СДВНЧ (том класифицирана информация).

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Жалбата е подадена в рамките на 14-дневен срок от настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия, съгласно разпоредбата на чл.44, ал.8 ЗЧРБ. От Заповед № 8121К4-431/06.06.2022 г. на Гр.секретар на МВР се установява, че Директорът на дирекция "Миграция" в МВР е отсъствал на 22.06.2022 г., а от Заповед рег.№ 5364з-1250/16.06.2022 г. – че е налице оправомощаване на Зам.-Директора на дирекция "Миграция" в МВР да изпълнява правомощията на титуляра при отсъствие на последния.

Актът отговаря на изискванията на чл.59 АПК, като съдържа формално изводи за настаняването и законното основание за издаването му от формална страна. Означени са фактическите и правните основания за издаване за заповедта - чл.44, ал.8 от ЗЧРБ, във връзка със съществуващи пречки по изпълнението на Заповед рег.№ 3-1481/25.06.2021 г. на Председателя на ДАНС за наложена ПАМ "експулсиране", "отнемане правото на пребиваване в Република България" и "забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС" на оспорвания.

Обжалваната заповед е мотивирана и от нея е видно, че административният орган е изложил мотиви защо е издал заповедта за продължаване принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ - налице са пречки за изпълнение на ПАМ

поради отказа на чужденеца да съдейства, а това обстоятелство е безспорно установено от приложените множество докладни записки. От тях се установява и още едно обстоятелство, че е налице опасност същият да се укрие и да възпрепятства експулсирането.

Особен елемент във формата на административния акт е излагането на мотиви. Те представляват фактическите и правни основания за издаването на акта и показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Съдът намира, че оспорената заповед е издадена в съответствие с изискванията на чл.59, т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 г. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка. В конкретния случай административният орган изрично е мотивирал заповедта си именно поради пречки за изпълнение на ПАМ "връщане" и опасност чужденецът да се укрие, преминал е нелегално територията на РБългария.

При издаването на заповедта са спазени процесуалните разпоредби на АПК. Административното производство е започнало въз основа на предложение, в което е констатирано обстоятелството, че чужденецът е с наложени ПАМ, влезли в сила; категорично не желае да бъде експулсиран до страната си по произход; има опасност същият да се укрие; не оказва съдействие за изпълнение на ПАМ, поради нежеланието му да се яви лично в посолството на С.; спрямо чужденеца не могат да бъдат приложени алтернативните мерки по чл.44, ал.5 , т.1-3 ЗЧРБ, тъй като в дирекция "Миграция" не са постъпвали декларации от български гражданин, които да гарантират осигуряването на жилище и финансова издръжка на Х. И. по време на престоя му в България, както и искане за замяна на заповедта за принудителното му настаняване с ежеседмично явяване в териториална структура на МВР по местопребиваване. Предвид обстоятелството, че е налице опасност същият да се укрие и да се осуети изпълнението на ПАМ, като и с оглед на това, че изпълнението на ПАМ ще продължи по-дълго, и анализирайки всички събрани доказателства, органът е издал оспорената заповед.

При издаване на заповедта ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗЧРБ и ППЗЧРБ.

Оспорената заповед е издадена на основание чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ, предвиждащ, че

когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране, към датата на изтичане на разрешения срок на принудителното настаняване по ал.6, директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок не по-дълъг от допълнителни 12 месеца. Сходна е уредбата и в чл.15, § 6 от Директива 2008/115/ЕО: "Държавите-членки не могат да удължават посочения в § 5 срок освен за ограничен срок, който не надвишава допълнителни дванадесет месеца в съответствие с националното законодателство, в случаите когато, независимо от положените от тях разумни усилия, е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго поради: а) липса на съдействие от съответния гражданин на трета страна или; б) забавяне при получаването на необходимата документация от трети страни. ". Разпоредбата на чл.15, § 4 от Директива 2008/115 изисква принудителното настаняване да бъде прекратено, когато не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения или когато вече не съществуват условията на задържане по § 1.

Задържането на чужденец не надвишава 18-месечния срок по чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ, тъй като съгласно представената справка на л.61 общият престой на чужденец в СДВНЧ е 375 дни.

Оспорващият е незаконно пребиваващ чужденец на територията на РБългария, който е преминал нелегално територията на РБ, без документи за самоличност и съществува опасност да се укрие с цел да не се изпълни ПАМ "експулсиране" и са налице пречки за извеждането му, а с цел да се организира извеждането му от територията на РБългария. Легално определение на понятието чужденец е дадено в чл.2, ал.1 ЗЧРБ, според която "Чужденец" по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин. Събраните доказателства сочат още, че чужденецът е гражданин на трета страна - С.. От своя страна Директива 2008/115/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, предвижда, че "гражданин на трета страна" е всяко лице, което не е гражданин на Съюза по смисъла на чл.17, § 1 от Договора и което не се ползва от общностното право на свободно движение, както е определено в чл.2, т.5 от Кодекса на шенгенските граници. "Незаконен престой" е всяко присъствие на територията на държава-членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, изложени в член 5 от Кодекса на шенгенските граници, или на други условия за влизане, престой или пребиваване в тази държава-членка. Глава IV–Задържане с цел извеждане от Директивата са визирани предпоставките, при наличието на които може да бъде задържано лице с цел извеждането му от страната, освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато е налице опасност от укриване; или) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането. Всяко едно задържане е за възможно най- кратък срок единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури. Задържането се постановява от административните или съдебните власти. Задържането се постановява в писмен вид и включва фактическите и правните основания.

В § 1, т.3б от ДР на ЗЧРБ е дадено определение на "Незаконно пребиваващ чужденец": всеки чужденец-гражданин на трета държава, който се намира на територията на Република България и не отговаря или е престанал да отговаря на условията за престой или

пребиваване. Следва да бъде посочено, че в Директива 2008/115/ЕО е предвидена възможност Държавата-членка може да отложи извеждането за подходящ срок, като вземе предвид конкретните обстоятелства във всеки отделен случай. Държавите-членки по-специално вземат предвид физическото или психическото състояние на гражданина на трета страна; технически причини, като липса на възможност за превоз или неуспех на извеждането поради невъзможност за идентифициране. Ако извеждането се отлага съгласно параграфи 1 и 2, предвидените в чл.7, § 3 задължения могат да бъдат наложени на засегнатия гражданин на трета страна.

Принудителното настаняване в СДВНЧ представлява мярка по обезпечаване изпълнението на наложената ПАМ, изискваща извеждане на чужденец от територията на РБългария. С оглед характера и предназначението ѝ същата следва да се прилага само тогава, когато не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки и са налице конкретни данни за реална опасност лицето да осуети изпълнението на ПАМ. В случая, жалбоподателят не представя доказателства, а и не твърди, че спрямо него би могла да бъде приложена по-лека принудителна мярка – липсват данни той да разполага със средства за издръжка, медицинска застраховка, със социална подкрепа, с място за живеене на територията на страната, както и със сигурна финансова подкрепа от близки и роднини.

Налице е и основанието по чл.15, § 1, ал.1, буква а) от Директивата - опасност от укриване. Според чл.3, т.7 от Директивата за връщането, "опасност от укриване" е наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Според § 1, т. 4в от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не притежава валиден документ за самоличност и изрично отказва да съдейства за издаването на такъв, което обстоятелство сочи, че няма да се съобрази с наложената му мярка. Не разполага със средства за издръжка и с осигурено жилище в страната, което сочи, че е налице опасност от укриване.

От приетите по делото доказателства се установява по категоричен начин, че Х. И. е отказал да съдейства на компетентните органи и е заявил изричното си несъгласие да се завърне доброволно в С.. Съгласно изложеното в цитираното предложение той е отказал да се яви лично в консулския отдел при посолството на Сирийската Арабска Република, а това е необходимо условие за издаване на национален паспорт или на документ за пътуване. Предвид липсата на съдействие, е налице и забавяне в процедурата по получаване на необходимите документи за извеждането му. Затова и законосъобразно са упражнени правомощията на административния орган при преценката му за необходимостта от продължаване срока на принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ. Ангажирани са доказателства за предприети активни действия от служителите на дирекция „Миграция“ с цел изпълнение наложената на чужденеца ПАМ, в рамките на 6-месечния срок, но поради възпрепятстването им от последния, е необходим по-дълъг срок за изпълнението на ПАМ, респ. представлява причина извеждането да продължи по-дълго от очакваното.

От доказателствата по делото се установява, че чужденецът е преминал нелегално територията на РБ (л.88) без документи за самоличност и е налице опасност от неговото укриване и осуетяване изпълнението на ПАМ "експулсиране". Не се доказва твърдението на чужденеца, че в СДВНЧ-Б. има сирийски документ за самоличност - семейна книжка, което се опровергава от Директора на СДВНЧ Б. с постъпилата информация, че Х. М. Х. И. не притежава никакви документи.

На следващо място Съдът съобрази информацията, постъпила от ДАНС в доклад № Т-6-2985/25.06.2021 г., цитиран в Заповед № 3-1481/25.06.2021 г. за налагане на ПАМ "експулсиране", и в Заповед № 3-1482/25.06.2021 г. за настаняване на чужденеца в СДВНЧ. Същият съдържа достатъчно данни, че чуждият гражданин може да постави в опасност

сигурността на българската държава, базирани на неговото поведение и контакти.

По силата на чл.42, ал.1 ЗЧРБ експулсиране на чужденец се налага, когато: 1. неговото присъствие в страната създава сериозна заплаха за националната сигурност или за обществения ред; или 2. са налице основания по чл.10, ал.1, т.1-4 от закона (когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност; когато има данни, че извършва, подбужда, участва в приготвяне, подпомагане или обучение за извършване на терористична дейност или че целта на влизането му е да ползва страната като транзитен пункт към трета държава, на чиято територия да извършва тези действия; когато с действията си е злепоставил българската държава или е уронил престижа и достойнството на българския народ или влизането му в страната може да навреди на отношенията на Република България с друга държава; когато има данни, че е член на престъпна група или организация или че извършва или има намерение да извършва контрабанда и незаконни сделки с оръжие, взривни вещества, боеприпаси, пиротехнически изделия, стратегически суровини, изделия и технологии с двойна употреба, както и незаконен трафик на упойващи и психотропни вещества и прекурсори и на суровини за тяхното производство; когато има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави). Вижда се, че законодателят е предвидил достатъчно сериозни правонарушения, при които може да се наложи ПАМ "експулсиране".

По правната си природа принудителното настаняване в СДВНЧ е мярка по обезпечаване на изпълнението на ПАМ "експулсиране". С оглед характера и предназначението ѝ, същата следва да се прилага само тогава, когато не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки и са налице конкретни данни за реална опасност лицето да осуети изпълнението на ПАМ. Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва настаняването в СДВНЧ, е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на ПАМ.

С оглед на всичко изложено дотук е видно, че материалноправните предпоставки на чл.15, § 6 от Директива 2008/115/ЕО за настаняването в специалния дом са били налице и не са настъпили основания за освобождаване на чужденеца от СДВНЧ. Липсва съдействие от гражданина на трета страна, съществувала е опасност той да се укрие и да замине за Германия. Легално определение на понятието "опасност от укриване" е дадено в т.7 от Директива 2008/115/ЕО: наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Задържането в СДВНЧ до отпадане на пречките за изпълнението на ПАМ "връщане" не е незаконно, което предполага отхвърляне на предявеното срещу него оспорване.

По силата на чл.44, ал.5 ЗЧРБ, когато съществуват пречки чужденецът да напусне незабавно страната или да влезе в друга страна и няма насрочени действия за предстоящото му извеждане, органът, издал заповедта за налагане на принудителната административна мярка, или Директорът на дирекция "Миграция" след преценка на индивидуалните обстоятелства и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането по друг начин разпореждат със заповед по ред, определен с правилника за прилагане на закона, изпълнението заедно или поотделно на някоя от следните обезпечителни мерки: 1. чужденецът се задължава да се явява ежеседмично в териториалната структура на МВР по местопребиваването си; 2. чужденецът внася лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и в размер, определени с правилника за прилагане на закона и 3. чужденецът предава във временен залог валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, който получава обратно при изпълнение на връщането или експулсирането.

В разглеждания казус изброените по-леки обезпечителни мерки са неприложими с оглед наличието на обосновано предположение за укриване на лицето. Чужденецът не е декларирал, и че може да внесе лично или чрез друго лице определена парична сума, която да послужи като гаранция за явяването му пред органите на дирекция "Миграция" в случай на необходимост.

Предвид установените факти и обстоятелства по делото, както и с оглед процесуалното поведение на жалбоподателя, и при пълен анализ на мотивите – основание за издаването на оспорената заповед, Съдът намира същата за законосъобразна, издадена в съответствие с материалноправните и процесуалноправни законови разпоредби. Това прави жалбата неоснователна и тя следва да бъде отхвърлена.

Независимо от изхода на делото на ответника не следва да се присъждат разноски, тъй като с Определение от 07.07.2022 г. Съдът призна по отношение на жалбоподателя, въз основа на събраните доказателства, че няма достатъчно средства да заплати държавна такса за образуване на настоящото дело, и поради това го освободи от внасяне на държавна такса. Дори да бъде осъдено за юрисконсултско възнаграждение, лицето не ще може да го заплати. Така мотивиран и на основание чл.46а, ал.3, ал.4 и ал.5 от ЗЧРБ, Административен съд-София град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. М. Х. И., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], срещу Заповед рег.№ 5364з-1341/22.06.2022 г., издадена "за" Директора на дирекция "Миграция" в МВР, с която е продължено е принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ при дирекция "Миграция" с 5 месеца и 7 дни, считано от 29.06.2022 г., до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка "експулсиране", "отнемане правото на пребиваване в Република България" и "забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС", но не по-късно от 06.12.2022 г.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: